

DWULATKI

TAK MAJĄ

AGNIESZKA PIOTROWSKA

Spis treści

Kiedy dziecko kaprysi...	1
Kiedy dziecko się wyrywa...	2
Kiedy dziecko nie chce czegoś zrobić samo...	3
Kiedy dziecko czuje strach przed nieznanym... (1)	4
Kiedy dziecko czuje strach przed nieznanym... (2)	5
Kiedy dziecko nie umie się bawić samo...	6
Kiedy dziecko się nie dzieli...	7
Kiedy rodzic nie zauważa dziecięcych uczuć...	8
Kiedy dziecko „odrzuca” jednego z rodziców...	9
Kiedy pojawia się rodzeństwo...	10
Kiedy dziecko rzuca jedzeniem...	11
Kiedy dziecko jest agresywne...	12
Kiedy dziecko bije rodziców...	13
Kiedy dziecko jest niesamodzielne...	14
Kiedy rodzice udają, że nic się nie stało...	15
Kiedy dziecko jęczy...	16
Kiedy dziecko płacze przy rozstaniu...	17
Kiedy dziecko testuje granice... (1)	18
Kiedy dziecko testuje granice... (2)	19
Kiedy dziecko nie może się zdecydować...	20
Kiedy dziecko nie chce jeść...	21
Kiedy dziecko się ociaga...	22
Kiedy dziecko „terroryzuje” rodziców...	23
Kiedy dziecko nudzi się wśród zabawek...	24
Kiedy dziecko chce czytać, a rodzicowi się nie chce...	25
Kiedy rodzic chce odstawić pieluchy...	26
Kiedy rodzic łączy zabawę z własną pracą...	27
Kiedy dziecko urządza awantury w sklepie...	28
Kiedy rodzice chwalą dziecko...	29
Kiedy rodzic daje klapsy...	30
Kiedy dziecko nie mówi „przepraszam”...	31
Kiedy dziecko chce na dwór...	32
Kiedy dziecko jest uzależnione od telewizji...	33
Kiedy dziecko chce mówić...	34
Kiedy dziecko piszczy...	35
Kiedy rodzic zarzuca dziecko szkolną wiedzą...	36
Kiedy rodzic pomaga...	37
Kiedy dziecko prosi, by za nie narysować...	38
Kiedy dziecko ma złe sny...	39
Kiedy dziecko nie lubi fizycznych ograniczeń...	40

Kiedy dziecko kaprysi...

Niespełna trzylatek wiesza się na nogach mamy, podczas gdy ona przygotowuje kolację. Kilka minut później dziecko uderza psa, przy stole chce jogurt, a nie – przygotowany posiłek. Niedługo potem odmawia kąpieli i pójścia do łóżka.

Problem

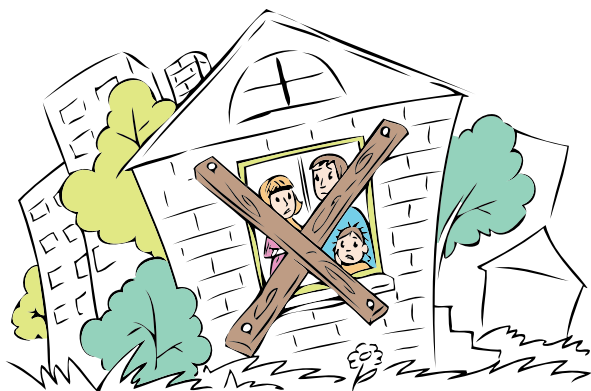
Kiedy doświadczamy takiego zachowania, to zazwyczaj **mamy do czynienia ze zmęczonym dzieckiem, które potrzebuje wyrazić swoje emocje, i z rodzicem, który nie określił dziecku jasno granic**. Z tego względu stale testuje ono różnorodne sytuacje, do chwili gdy poczuje bezpieczeństwo w przywództwie rodzica.

Rada

Przed wszystkim dorosły nie powinien angażować się emocjonalnie w „testujące” zachowanie dziecka. Wręcz przeciwnie – należy wytrwale wierzyć w sens własnej konsekwencji! Gdy dziecko przekracza granice (wchodzi na rodzica, bije psa, rzuca jedzeniem), spokojnie, lecz stanowczo, zareagujmy: **Widzę, że jesteś bardzo zmęczony/zmęczona... Zabiorę twoje ręce (ode mnie, psa, jedzenia) albo ty sam/sama to zrobisz. Co wybierasz?** Warto również tłumaczyć dziecku, dlaczego pewnych rzeczy nie powinno ono robić (np. bicie – boli).

Wierz w siłę własnej konsekwencji!

Kiedy dziecko się wyrywa...

Dwulatek notorycznie się wyrywa, ucieka i nie słucha rodziców w miejscach publicznych (np. park lub sklep). Zdenerwowani opiekunowie łapią dziecko i krzyczące zabierają do domu. W konsekwencji unikają wychodzenia z nim na zewnątrz.

Problem

Dziecko słucha, tylko wybiera samodzielne decydowanie. Dorosły musi być świadomy, że jest to naturalny, dziecięcy etap testowania granic możliwości. Dwulatki, spostrzegawcze i czujne, zazwyczaj wiedzą, że robią coś, czego nie powinny. Natomiast nie są świadome swojego impulsywnego zachowania.

Rada

Najważniejsze jest zachowanie spokoju, nieokazywanie paniki i konsekwentne działanie prewencyjne. Warto zawczasu zapowiedzieć dziecku: **Widzę, że odbiegasz daleko ode mnie. Chyba potrzebujesz specjalnej eskorty – będę z tobą przez chwilę, żebyś wiedział/wiedziała, gdzie masz zostać.** Jeśli dziecko nie współpracuje, to wzięcie go w ramiona i narzucenie fizycznej granicy doprowadza do nawiązania komunikacji.

**Działaj prewencyjnie
i zachowuj spokój!**

www.fiszki.pl

Kup książkę

Kiedy dziecko nie chce czegoś zrobić samo...

*Dwulatek, pomimo że potrafi włożyć
buty od dawna, zaczyna stękać:
„Ja nie mogę, włóż mi buty!”*

Problem

Powodów takiego zachowania może być wiele, jednak **zazwyczaj związane są one z jakimś okresem przejściowym** (nowe rodzeństwo, przeprowadzka), **zmianami rozwojowymi** (skok rozwojowy wymagający od dziecka dużego nakładu energii) lub też po prostu ze **zmęczeniem**, np. po całym dniu w przedszkolu.

Rada

Zaakceptujmy potrzeby dziecka i zaoferujmy mu pomoc (pozwala ona na rozwinięcie empatii u dziecka). Ale niech to będzie mądra pomoc! Przekażmy pozytywny komunikat: **Mówisz, że nie umiesz włożyć butów? Ja wiem, że potrafisz to zrobić.** Następnie podkreślmy wyjątkowość sytuacji: **Widzę też, że dzisiaj potrzebujesz mojej pomocy. Następnym razem pewnie zechcesz zrobić to samodzielnie.**

**Akceptuj wyjątkowe potrzeby dziecka!
Zaoferuj mądrą pomoc!**